

Na het overlijden van haar oma kreeg Claartje van Heerde een schriftje met gedichten van haar. Op het etiket stond: aan C.
Dat schriftje was de aanleiding voor een prachtig boekje waarin Claartje met eigen gedichten antwoord geeft op de gedichten van haar oma.

De vogel aan mijn voeten, gedichten uit het kamp.
Verleden en heden verbonden door een kleindochter

IK MOET

Ik moet

Ik moet een kamer delen
met vijftig anderen, groot en klein,
hun grillen, lachen, snikken velen,
hoe 't leven dor en wreed kan zijn.

Ik moet m'n bedplank op en af,
wel twintig, dertig keer,
ik leg m'n lege hoofd zo moe en laf
soms bitter-schreiend neer.

Ik moet zo vaak een stoep omhoog
met benen zwaar als lood,
de treden lijken torenhoog
m'n spierkracht voos en dood.

Ik moet een patjol duwen in keihard slijk.
Al roep ik duizendmaal: ach, ik bezwijk,
mij dwingt een mededogenloze hand,
en God kijkt niet meer naar dit land.

Ik ga m'n kinderen haast verwensen,
ik kan ze heus niet langer aan,
waar zijn dan toch de medemensen,
die helpend naast mij willen gaan?

Ik kijk in fascinerend stille aarde,
"Kom, kom", zij wenkt mij meer en meer;
ik hecht aan God, noch lot meer waarde,
op springen staat mijn levensveer.

C.L. viel van uitputting dood
neer

VERDRIET

VERDRIET

*Diep van binnen
Opgesloten
Kom je steeds
Terug
Als ik net
Aan iets nieuws
Wil beginnen*

*Traag en
Zwaar
Als aarde
Ben jij er
Altijd als
Een trouwe
Vriend*

*Ik huil
Niet
Ik ken jou
Al zolang*